ద్వారం

కండ్లకుంట శరత్ చంద్ర

"**క్యూలో ఉన్న మీరిద్దరూ, కాసేపట్లో ద్వారాన్ని దాటబోతున్నారు.** ద్వారాన్ని దాటబోయేవారెవరికీ, నేను ఈ విషయం ముందుగా చెప్పను. నా పుట్టిన రోజున మాత్రం, లాటరీలో ఇద్దరి పేర్లను తీసి, ఆ ఇద్దరికీ విషయం చెప్పేస్తుంటాను." మా ఎదురుగా కూర్చున్న స్త్రీ చెప్పింది.

రాత్రి పదింటికి, బార్‌లో కూర్చుని మందుకొడుతున్న నేను, లేపాక్షి శంకర్ మొహామొహాలు చూసుకున్నాం. మా ఎదురుగా వచ్చి కూర్చున్న స్త్రీ, నీలిమేఘపు వర్ణంలో ఉంది. ఆమె కనుగుడ్లలోని తెల్లని భాగం లేకపోతే చీకట్లో ఆమెను పోల్చుకోవడం కష్టం. చీకటిని మగ్గంపై వేసి, చీరగా నేసి ఆ చీరను కట్టుకొని వచ్చినట్లుంది. ఆశ్చర్యకరంగా ఆమె దంతాలు మిరియాల రంగులో ఉన్నాయి. ఆమె నాలుక సైతం నల్లగా ఉంది. చీరకొంగును తలపై కప్పుకోవడం వల్ల, ఆమె శిరోజాలు కనిపించడంలేదు. ఆమె నల్లని చేతికి, నల్లని కంకణం! చేతి వేళ్ళకు, నాలుగు అంగుళాల నల్లనిగోళ్ళు,

"సాధారణంగా లాటరీ తీసినప్పుడు, ఒక పేరు ఇండియన్‌ది వస్తే, మరోపేరు ఏ అమెరికన్‌దో వస్తుంది. లేదా, ఓ ఆస్ట్రేలియన్, ఓ ఈజిప్షియన్ లేదా ఓ పాకిస్తానీ, ఓ ఇటాలియన్ .. ఇలా వస్తుంటాయి. ఆశ్చర్యకరంగా, ఈ రోజు భారతదేశంలో, హైదరాబాద్‌లో ఒకే బార్‌లో ఒకే టేబుల్ దగ్గరున్న మీ ఇద్దరి పేర్లు వచ్చాయి. ఇది విడ్డూరంగా ఉంది. ఈ రోజు, నా రెండు కోట్లా నలభై రెండు లక్షలా అరవై మూడువేలా నాగులు వందలా ఇరవై ఆరో పుట్టినరోజు. ఇన్నేళ్ళలో ఇలా ఎప్పుడూ జరగలేదు" అంది చిరునవ్వుతో.

ద్వారమేమిటి?! క్యూ ఏమిటి? దాటడం ఏమిటి?! ఈవిడెవరు? అసలు ఏం మాట్లాడుతోంది?! నేను తల విదిలించి చూసాను. అయినా కనిపిస్తూనే ఉంది. హరికథాపితామహుడు ఆది భట్ల నారయణదాసుగారు తాగుబోతులను దృష్టిలో పెట్టుకుని, ఓ శ్లోకాన్ని ప్రవచించారు.

శుకఃపికోఒకశ్చైవ, హనుమాన్ రావణశ్చతు!
కర్ణంచ కుంభకర్ణంచ, సప్తైతే డోసు లక్షణా!!

మొదటి రౌండ్ డోసులో శుకః అంటే చిలుకలా పలుకుతారు. రెండవ రౌండ్‌లో పికః అంటే కోకిలలా కూస్తుంటారు. మూడవ రౌండ్‌లో ఒకః అంటే కొంగలాగా అర్ధనిమీలిత నేత్రాలతో ఉంటారు. నాలుగవ రౌండ్‌లో హనుమాన్, అంటే కోతిలాగా చంచలంగా రెచ్చిపోతారు. ఐదవ డోసు పడగానే, రావణుడిలా అంటే స్త్రీలను దుష్టతలంపుతో చూడడమో, స్త్రీల పట్ల అసభ్యంగా ప్రవర్తించడమో చేస్తారు. ఆరవ రౌండ్‌లో కర్ణుడిలా దానం చేస్తుంటారు, అంటే బార్‌లో బేరర్‌లకు టిప్పులివ్వడం, ఆటోమీటర్ వందరూపాయలైతే, రెండొందలు ఇవ్వడం చేస్తుంటారు. ఇక ఏడవరౌండ్‌లో కుంభకర్ణుడిలా నిద్రపోతారు. చిన్నప్పుడు, ఓ గుళ్ళో హరికథ వింటూంటే

హరిదాసుగారు సరదాగా చెప్పారు ఈ శ్లోకం. అయితే, నేను మందుప్రియుడిని అయ్యాక, బార్‌లలో గమనించింది ఏమిటంటే, కొందరు రెండో రౌండ్‌లోనే కోతులలా మారతారు. కొందరు, మూడవ రౌండ్‌లోనే రావణాసురులౌతారు.

అయితే, ఏ రౌండ్‌లోనూ, నాకు దెయ్యాలు మాత్రం కనిపించలేదు. కానీ ఏమిటిది?!

"శంకర్ మన ఎదురు సీట్లో, నీకు ఎవరైనా కనిపిస్తున్నారా?" భయం భయంగా అడిగాను.

"క...క...కనిపిస్తోంది!" చెప్పాడు.

'హమ్మయ్య మనిషేనన్నమాట'

"నువ్వు? అసలు ఏం మాట్లాడుతున్నావ్?" సీరియస్‌గా అడిగాను.

"చెప్తాను. కానీ మీరు భయంతో అరవకూడదు" చెప్పింది.

"ఈ ప్రపంచంలో, నేను ఎవ్వరికీ భయపడను. ఆఖరికి నా పెళ్ళానికి కూడా" అన్నాను.

"చెప్పు. ఏంటి సంగతి?" అడిగాడు లేపాక్షి శంకర్.

"నేను మృత్యుదేవతను" చెప్పింది.

లేపాక్షి శంకర్ భళ్ళున నవ్వాడు. కుక్కకు ఎక్కిళ్ళు వస్తే ఎలా ఉంటుందో, అలా ఉంది ఆ నవ్వు.

మృత్యుదేవత, చిరునవ్వు నవ్వి చెప్పింది. "ఈ ప్రపంచంలో నల్లవాడు, తెల్లవాడు, చామనఛాయవాడు, పొట్టి, పొడవు, పురుషుడు, స్త్రీ, కులం, మతం, ప్రాంతం, దేశం, వృత్తి, ఆరోగ్యవంతుడు, అనారోగ్యవంతుడు, శిశువు, యువకుడు, వృద్ధుడు, మంచివాడు, చెడ్డవాడు, మూర్ఖుడు, మేధావి, గ్రామీణుడు, పట్టణవాసి, ప్రధానమంత్రి, సామాన్యుడు, ఏనుగు, పులి, తోడేలు, పాము, ఎలుక, హైడ్రా, అమీబా, షార్క్,తిమింగలం, ట్యూనా చేప, మర్రిచెట్టు, రావి, కరివేప, నారింజ, దేవదారు.. ప్లా ప్లాప్లా .. ప్రతిప్రాణికీ ఒక అంతర్లీనమైన సంబంధం ఉంది. ప్రతిప్రాణికీ మరో ప్రాణితో ఒక 'లింకు' ఉంది. అదేంటో తెలుసా! అందరూ నిరంతరం ఒక 'క్యూ'లో కదులుతుంటారు. ఆ'క్యూ'పేరు మరణం. ప్రాణి పుట్టీపుట్టగానే 'క్యూ'లో చేరిపోతుంది. ఆ 'క్యూ' నిర్విరామంగా ఒక 'ద్వారం' వైపు కదులుతుంది. అదే మృత్యుద్వారం. దాన్ని ఎవరూ తప్పించుకోలేరు.

తమాషా ఏమిటంటే, ఏ ప్రాణికీ తాను 'క్యూ'లో ఎక్కడుందో తెలీదు. 'క్యూ'లో తన ముందు ఎవరున్నారో, తన వెనక ఎవరున్నారో అస్సలు తెలీదు. ఇంకా తమాషా ఏంటంటే సాధారణంగా 'క్యూ' అనగానే వరుసగా ఒకరివెనుక మరొకరు నిలబడుతూ వెళ్ళాలి, కానీ ఈ 'క్యూ'లో ఒక్కోసారి పాతిక ప్రాణులు, ఒక్కోసారి వందప్రాణులు ఇలా ద్వారాన్ని దాటేస్తుంటాయి. వీళ్ళందరూ ఒకేసారి మరణించినవారన్నమాట. ఇంకా గమ్మత్తేంటో తెలుసా! మీ భూలోకపు 'క్యూ'లలో కొత్తగా వచ్చేవారు 'క్యూ' చివరన వచ్చి నిలబడుతుంటారు కదా! కానీ, ఈ 'క్యూ'లో ఆ పద్ధతి ఉండదు. కొత్తగా వచ్చేవాళ్ళు మరణపు 'క్యూ' లో చివరగా వెళ్ళి చేరాలని రూలు లేదు. వారి వారి ఆయువును బట్టి, అంతకు మునుపే 'క్యూ'లో నిలబడినవారికంటే ముందే వెళ్ళి, మధ్యలో ఎక్కడో కలుస్తారు.

మరికొందరు ధూమపానం, మద్యపానం, వ్యభిచారం, కలుషితమైన పదార్థాలు తినడం, అతికోపం ఇలాంటి వాటివల్ల తమకు తెలియకుండానే 'క్యూ'లో వేగంగా ముందుకు వెళ్ళిపోతుంటారు సాఫ్ట్‌వేర్ ఇంజనీర్లు సైతం, ఈ 'క్యూ'లోని తర్కవితర్కాలను అర్థంచేసుకుని ప్రోగ్రామ్ రాయలేరు."

లేపాక్షి శంకర్‌కూ, నాకూ చెమటలు పట్టాయి.

"మీరు, ద్వారానికి అతి దగ్గరగా వచ్చేసారు. చెప్పానుగా, ప్రతి సంవత్సరం నా జన్మదినం నాడు, ఆ రోజు మరణించబోయే వారి పేర్లలోనుండి, రెండు పేర్లు ఎన్నుకుంటుంటాను. ఈసారి మీ ఇద్దరిపేర్లు వచ్చాయి. మీకు, మరో.. 388,80,00,000 తత్పరలు ఆయువు ఉంది. అంతే. ఈ లోపల, ఏమేం చెయ్యాలో చేసెయ్యండి" అంది పైకి లేస్తూ.

"మూడు వందలా ఎనభై ఎనిమిది కోట్ల చిల్లర, అంటే చాలా సమయం ఉన్నట్లుంది" అన్నాను నవ్వుతూ నాకు, ఈమె ఎవరో పిచ్చిదానిలా కనిపిస్తోంది.

"మూర్ఖుడా 60 తత్పరలు ఒక పర, 60 పరలు ఒక విలిప్త, 60 విలప్తలు ఒక లిప్త, లిప్త అంటే మీ సెకనులో మూడూ బై అయిదవ వంతు. 60 లిప్తలు ఒక విఘడియ. విఘడియ అంటే 25 సెకనులు. 60 విఘడియలు ఒక ఘడియ. ఘడియ అంటే 24 నిమిషాలు. నేను చెప్పింది మీకు అర్థమయ్యేలా, మీ కాలగణనలో చెప్పాలంటే, ఇంకా మీ ఆయువు నూటా ఇరవై నిమిషాలుంది. అంటే, రెండు గంటలు."

నా మొహంలో నవ్వు మయమయ్యింది.

"మీ లోకంలో, కాలాన్ని పంచాంగాలలో లెక్కిస్తారా అయితే" నవ్వాడు లేపాక్షి శంకర్.

"ఓరి అజ్ఞానీ మామూలుగా పేరు శంకర్ అనో, భవానీ శంకర్ అనో, గౌరీ శంకర్ అనో, శివశంకర్ అనో పెడతారు. నీ పేరు, మీ నాన్న లేపాక్షి శంకర్ అని ఎందుకు పెట్టాడో తెలుసా?" అడిగింది.

"వెరైటీగా ఉంటుందని" చెప్పాడు ముందు సిప్ చేస్తూ.

"కాదు. నువ్వు, భరణీ నక్షత్రం మూడవపాదంలో పుట్టావ్. నీ జన్మనామం 'లే' అనే అక్షరంతో ప్రారంభం కావాలి. 'లే' అనే అక్షరంతో, తెలుగులో, మగపిల్లాడికి ఏం పేరు పెట్టాలో తోచని మీ నాన్న, నీ పేరు లేపాక్షి శంకర్ అని పెట్టాడు. ఇంకా నూటాపదిహేడు నిమిషాలు" చెప్పేసి, అదృశ్యమయ్యింది.

నేను, అతని మొహంలోనికి చూసాను. రసం పిండేసిన బత్తాయికాయలా ఉంది, అతని మొహం.

"గురూ! ఇదంతా నిజమేనా?" అడిగాడు.

"ఆమె, మన కళ్ళముందు మాయమవడం పచ్చి నిజం!" చెప్పాను.

"అంటే, మనం కొన్ని నిమిషాలలో.."

"చచ్చిపోతామేమో ఇది కలో, భ్రమో కాకపోతే!" అన్నాను.

"అయితే, నేను ఇప్పుడే ఇంటికి వెళతాను గురూ!" అంటూ పైకి లేచాడు.

అతని మొహం పాలిపోయి ఉంది. అయితే, నా మొహమూ, శరీరమూ పాలిపోయిందని గ్రహించే స్థితిలో అతడున్నాడో లేడో తెలీదు.

●●●

పదినిమిషాలలో ఇంటి దగ్గరున్నాను.

టిన్ టిన్ టిన్, టిన్ టర టర టర టిన్ టిన్ టిన్!

నా, కాలింగ్ బెల్ నొక్కుడు శబ్దం విని, విసుక్కుంటూ వచ్చి, నా భార్య సుమతి తలుపు తెరిచి, వెళ్ళి సోఫాలో కూర్చుని, టి.విలో ఏదో ఏడుపుగొట్టు సీరియల్ చూస్తోంది.

నేను, తలుపు మూసేసి బోల్టు పెట్టాను.

'రేపటి నుండి, నేను లేనని తెలిస్తే ఏం చేస్తుందో?' ఛీ!ఛీఛీ! అప్పుడే నా పదప్రయోగం భ్రష్టుపటింది. 'నేను ఉండనని తెలిస్తే' అనేది సరైన వాక్యం.

'హమ్మ్.... ఏం చేస్తుంది. నాలుగురోజులు ఏడ్చి, ఐదవరోజునుండీ మళ్ళీ ఏడుపుగొట్టు డైలీ సీరియల్ చూస్తుంది' మనసులో అనుకుంటూ, నేనూ సోఫాలో కూర్చున్నాను.

సమయం దగ్గరపడుతోంది. కానీ, మళ్ళీ ఏదో సంశయం. మృత్యుదేవత నిజంగా కనిపించిందా?!

"సుమతి. నా నుండి, ఇంకా నువ్వేం ఆశిస్తున్నావో చెప్పగలవా?" అడిగాను.

బహుశా, ఏ భర్తా, తన భార్యను ఇంత చెత్త ప్రశ్న అడిగుండడు.

సుమతి నా వంక విచిత్రంగా చూసి "ఈ రోజు ఏం తాగారు?" అడిగింది.

"రోజూ తాగేదే తాగాను కానీ, చెప్పు" అన్నాను.

"ఆశించడమేమిటి ఆశించడం? మనమేమీ విడాకులు తీసుకోవడం లేదుకదా" అంది వెటకారంగా.

"ఉదాహరణకు, నేను లేననుకో. ఐమీన్, మళ్ళీ మనం కలవమనుకో! అలా ఊహించుకుని చెప్పు. నా నుండి నీకు ఏం కావాలి?" అడిగాను, గడియారం వంక చూస్తూ.

"ఆఫీసులో పని ఎక్కువయ్యిందా? లేక, మందు డోసు ఎక్కువయ్యిందా? లేదంటే, ఏదైనా పిచ్చి మొక్కను తొక్కి వచ్చారా? పదండి, తిని పడుకుందురుగానీ" అంది.

నేను, మౌనంగా లోపలికి నడిచాను. ఇరవై ఏళ్ళ వయసున్న నా సుపుత్రుడు గౌతమ్, ఇంటర్‌నెట్‌లో ఎవరితోనో ఛాటింగ్ చేస్తున్నాడు.

నేను లోపలికి వచ్చిన సంగతి గమనించి, వెనక్కి తిరిగి, "హాయ్ డాడ్" అన్నాడు.

నేను పలకరింపుగా నవ్వి, వాడి దగ్గరకి వెళ్ళి "ఎలా చదువుతున్నావ్?" అడిగాను.

వాడు, నా వంక వింతగా చూశాడు. ఏ రోజూ నేను వాడి చదువు గురించి అడగను. వాడికి, ఎంత డబ్బుకావాలో అడుగుతుంటాడు. ఇస్తుంటాను.

చాలమంది యువతీ యువకులకు, ఇల్లంటే రాత్రి పూట పడుకోవడానికి పనికొచ్చే సత్రం. అంతే.

"యా! బాగానే చదువుతున్నాను" చెప్పాడు.

"అమ్మను జాగ్రత్తగా చూసుకో" అన్నాను.

"ఊరికి వెళుతున్నారా, డాడ్?" అడిగాడు.

"బాబూ! అవును బాబూ, తిరిగిరాని ఊరికి వెళుతున్నాను" లాంటి డెబ్బై, ఎనభై దశకాలలో వచ్చిన సినిమాల్లోని మెలో డ్రమెటిక్ భారీ డైలాగులు కొట్టడం నాకు ఇష్టంలేదు.

"లేదు జస్ట్ చెప్పాలనిపించింది అంతే" అనేసి మరో గదిలోనికి నడిచాను.

అక్కడ, నా కూతురు ఎమ్ సెట్, ఐఐటి ఎంట్రెన్స్‌లకోసం ప్రిపేరవుతోంది.

మేము చదువుకునే రోజుల్లో, ఇంతలా చదివేవాళ్ళం కాము. ఇప్పుడు ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో ఓ పిల్లో, పిల్లాడో పుట్టారంటే 'ఎల్.కె.జి నుండి ఇంజనీరింగ్ వరకూ' దమ్ము ఆగకుండా చదువుతూనే ఉండగలిగే శక్తి స్థైర్యాలు ఉండితీరాల్సిందే.

"ఏమ్మా? ప్రిపరేషన్ ఎలా నడుస్తోంది?" అడిగాను.

"సైన్ ఏ కాస్ బి ప్లస్ కాస్ ఏ సైన్ బి.. ఆఁ బానే నడుస్తోంది" అంది చదువుతూనే. నేను తల నిమిరి, నా గదిలోనికి వెళ్ళాను.

గబగబా బీరువా తెరిచి, ఫిక్స్‌డ్ డిపాజిట్ కాగితాలు తీసి, లెక్కలు వేసాను. అలాగే, బ్యాంకులో బాలన్స్ చూసాను. మొత్తం ఆరున్నర లక్షలున్నాయి. ఈ ఇల్లు ఉంది.

ఎల్.ఐ.సి బాండ్లు తీసి, గబగబా లెక్కలు వేసాను. ఈ రోజు నేను చచ్చిపోతే, ఎల్.ఐ.సి డబ్బు, నా కుటుంబానికి దాదాపు పదిహేను లక్షలు వస్తుంది. చాలు. ఊహూఁ చాలదు. ఏం చెయ్యాలి?

వెంటనే, కారు వేసుకుని సెక్రటేరియట్‌కు వేగంగా వచ్చాను. త్రోవలోనే ఎనిమిది మందికి ఫోన్ చేసాను.

"మీ పెండింగ్ ఫైల్ క్లియర్ చేస్తాను. వెంటనే డబ్బుతో రండి" ఇదీ, నేను వాళ్ళకు చెప్పిన విషయం.

సెక్రటేరియట్ ముందు, నైట్ డ్యూటీలో ఉన్న గార్డులు, నన్ను చూసి ఆశ్చర్యపోలేదు. అక్కడికి రాత్రి పూట కూడా వచ్చి, అర్జంటు(?) పనులు చూసే నాలాంటి వాళ్ళు, వాళ్ళకు మామూలే.

పరుగు పరుగున, నా సెక్షన్ వైపు పరుగెత్తాను. హాల్లో బల్లలు, కుర్చీలు, ఫైళ్ళు అంతే! వేగంగా ఫైల్స్ అందుకుని, కనీసం చదవనైనా చదవకుండా, కోడికెలికినట్లుండే నా సంతకాన్ని బరబరా బరికాను. ఆ తర్వాత, వాటిని తీసుకుని బయటికి వచ్చాను. పార్కింగ్ లాట్ దగ్గర, ఆ ఫైళ్ళ తాలూకు ఎనిమిది మందిలో ఏడుగురు వేచిచూస్తున్నారు.

"చాలా థాంక్స్ సార్. యాభైవేలు తీసుకునే మీరు, పాతిక వేలకే" ఒకతను, లంచంలో నేను ఇచ్చిన డిస్కౌంటుకు పొంగిపోతున్నాడు.

"మాటలొద్దు, డబ్బివ్వండి" అన్నాను, ఫైళ్ళు అందిస్తూ.

ఎనిమిదోవాడు వచ్చాడు. మొత్తం రెండు లక్షలు పోగయ్యాయి. నిజానికి వీటిలో లక్ష రూపాయలు, నాకింది ఉద్యోగులకు చేరాలి. ఇప్పుడు ఆ పని చెయ్యదల్చుకోలేదు. రేపు బ్రతికుంటే అప్పుడు చూద్దాం.

"సర్. చాలా ఫైళ్ళున్నాయని విన్నాను. సెక్రటేరియట్‌కు పదికిలోమీటర్లలోపు నివసించేవారికి మాత్రమే, ఇంతరాత్రి ఫోన్ చేసి పిలిపించి, సంతకాలు చేసిచ్చారు. కారణం?" ఒకతను అడిగాడు.

"మీ సంతకం కోసం ఆర్నెల్లనుండీ తిరుగుతున్నాను సార్. మీ ఫోన్ రాగానే, గబగబా ఏటిఎంకు వెళ్ళి డబ్బు డ్రా చేసుకుని పరుగెత్తుకొచ్చాను" ఇంకొకతను.

నేను వాళ్ళకు ఏ సమాధానాలూ చెప్పకుండా, కారెక్కి వేగంగా మెహందీ బజార్ వైపు దూసుకెళుతుంటే, ట్రాఫిక్ పోలీస్ ఆపాడు.

"తాగి డ్రైవ్ చేస్తారా? కిందకి దిగండి"

"నేను తాగి ఇంట్లో పడుకుంటే, మంత్రిగారు ఫోన్ చేసి రమ్మన్నారు. వెళ్ళనిస్తావా లేదా?" సీరియస్‌గా అబద్దం చెప్పాను, నా ఐడెంటిటీ కార్డును చూపిస్తూ.

"సారీ! వెళ్ళండి సార్" అన్నాడు.

నేను ఊపిరి పీల్చుకుని, మరో ఐదునిమిషాలలో మెహందీ బజారులోనికి వెళ్ళాను. కారు పార్క్ చేసి, ఓ ఇంటి తలుపు తట్టాను.

కిటికీ సందులో నుండి మంగమ్మ తొంగిచూసి, "ఓ మీరా.. సార్" అంటూ తలుపు తెరిచింది. నేను లోపలికి వెళ్ళాను.

"మీరు ఇక్కడికి రావడమేమిటి సార్! ఫోన్ కొడితే, చిలుకలను మేమే పంపేవాళ్ళం కదా" అంది. కొందరి ఫైళ్ళు కదిలించడానికి, మేము లంచంగా 'డబ్బు', 'సెల్‌ఫోన్లు', 'ఎల్. సి.డి.టి.వి' 'బంగారు నగలు' అడుగుతుంటాం. మరికొందరు లంచంగా మాకు అందమైన కాంతామణులను సమకూరుస్తారు. ఎవడికి కావాల్సింది వాడికి ఇస్తాం. మాకు కావాల్సింది మేము తీసుకుంటాం. "అందరూ బిజీసార్, దివ్య తప్ప. ఆ గదిలో ఉంది. వెళ్ళండి" అంది మంగమ్మ.

నేను వాచీ చూసుకుంటూ, గబగబా ఆమె చూపించిన గదిలోనికి వెళ్ళాను. దివ్య, మంచం మీద బోర్లా పడుకుని, ఎద క్రింద దిండు పెట్టుకుని, కాళ్ళను గాల్లోనికి ఆడిస్తూ ఏదో పుస్తకాన్ని సీరియస్‌గా చదువుతోంది. దివ్యకు, నా కుమారుడి వయసు ఉండొచ్చు. నేను వెళ్ళి, ఆమె ప్రక్కన కూర్చుని, భుజం మీద చెయ్యి వేస్తూ "ఏం చదువుతున్నావ్?" అడిగాను.

"భాగవతం. అజామిళుడి గురించి" అంది పైకి లేచి కూర్చుంటూ.

"వాడెవడు?" అన్నాను, ఆమెను తమకంతో కౌగిలించుకుంటూ.

"అజామిళుడు లెక్కలేనన్ని పాపాలు చేస్తాడు. అయితే, చివరిక్షణంలో చచ్చిపోయే ముందు, తన కొడుకును నారాయణా అంటూ పిలుస్తూ, చచ్చిపోతాడు. అయితే, నారాయణ శబ్దాన్ని అంత్యసమయంలో ఉచ్చరించినందుకు గానూ, అతడి ఆత్మను వైకుంఠం తీసుకుపోవడానికి విష్ణుదూతలు వస్తారు. అలాగే యమదూతలూ వస్తారు. వాడు పిలిచింది తన కొడుకునేగానీ విష్ణువును కాదనీ, అందుకు యమలోకానికి తీసుకెళతామని యమదూతలు వాదిస్తారు. అతడు ఎవరిని పిలిచాడో తమకు అనవసరం, నారాయణ శబ్దం చివరిగా అతని నోటినుండి వెలువడింది కాబట్టి, వైకుంఠమే తీసుకెళతామని విష్ణుదూతలు వాదిస్తారు" చెప్పింది.

వేశ్యలు పుస్తకాలు చదువుతారనీ, అందులోనూ భాగవతం చదువుతారనీ నాకు తెలియదు.

"ఇంతకూ, వాడు ఎటు వెళ్ళినట్లు, వైకుంఠమా? నరకమా?" అడిగాను.

"ఇంకా చదవలేదు. ఇంతలో మీరొచ్చారు. చదివి చెప్పనా?" అడిగింది.

"అవసరంలేదు. వాడెటుపోతే నాకెందుకు?" అన్నాను మరింత గట్టిగా హత్తుకుంటూ.

"ఏంటీ, కొత్తబిచ్చగాడిలాగా ఇంత ఆత్రంగా ఉన్నారేం?"

"టైమ్ లేదు"

"టైమా? దేనికి?"

"చెప్పినా, నీకు అర్థం కాదులే" అంటుండగా, నా ఫోన్ మోగింది.

"ఛ ఈ టైములో ఎవరు?" అనుకుంటూ ఫోన్ అందుకున్నాను. సుమతి ఫోన్ చేసింది.

"చెప్పు" అన్నాను విసుగ్గా.

"లేపాక్షి శంకర్‌గారి భార్య ఫోన్ చేసింది. ఆయన ఉన్నట్లుండి విరుచుకుపడిపోయాడట. అపోలో ఆసుపత్రికి తీసుకువెళతున్నారట" చెప్పింది.

దెబ్బకు నా ఆవేశం చల్లారిపోయింది. టైమ్ చూసాను. ఇంకా అరగంట. అంతే. కానీ, మరి శంకర్ అప్పుడే ఎందుకు? ఇక ఆలోచించలేకపోయాను. ఇప్పుడు, నా వంట్లో అసలు సిసలు మృత్యుభయం మొదలయ్యింది

ఒక్క ఉదుటున క్రిందికి దూకి బయటికి పరుగెత్తాను. దివ్య, మంగమ్మ నా వంక వింతగా చూస్తున్నారన్న విషయాన్ని గ్రహించి, ప్రతిస్పందించే స్థితిలో నేనులేను. ప్రచండవేగంతో ఇంటికి వచ్చిపడ్డాను. రెండులక్షలూ బీరువాలో దాచాను.

"ఎక్కడికెళ్ళారు?"

"భోజనం చేస్తారా?"

"లేపాక్షి శంకర్.." నా భార్య మాటలు చెవికి తాకుతున్నాయి కానీ మొద్దుబారిపోతున్న మెదడులోనికి ఇంకడంలేదు.

నన్ను కనిపెంచిన తల్లిదండ్రులు, నా బాల్యస్నేహితులు, ఇబ్రహీం, శీనుగాడు, రవి, నేను కాలేజీ రోజుల్లో ప్రేమించిన శారద, నన్ను తన్నిన మధు, మా పెళ్ళిరోజు ఇలా ఏవేవో స్మృతులు వేగంగా మదిలో పేజీలలా టపటపాకొట్టుకుంటున్నాయి.

నేను చచ్చిపోయాక, నా అస్థికలు గంగానదిలో కలిపితే బావుండును. అప్పుడు ఖచ్చితంగా స్వర్గానికే వెళతాను. కానీ, అంతదూరం ఏం వెళతానులే అని నా సుపుత్రుడు బద్ధకిస్తే?

ఇంకో పదినిమిషాలు.

వెంటనే ఇంటర్ నెట్ ముందు కూర్చుని, నేను చచ్చిపోయిన మూడవరోజున వెళ్ళివచ్చేలా, కాశీకి రానూపోనూ ఫ్లైట్ టికెట్లు గౌతమ్ పేరిట బుక్ చేసి, టికెట్ వాడి ఈమెయిల్‌కు పంపి, ఓ తెల్లకాగితం మీద ఆ విషయాన్ని రాసి, నా జేబులో పెట్టుకున్నాను.

ఇంకొక్క నిమిషం. ఆ తర్వాత కూడా బ్రతికుంటే, మృత్యుదేవత కనిపించడం నా భ్రమే.

కానీ లేపాక్షి శంకర్? అసలు ఉన్నాడా, పోయాడా?

ఇప్పుడు నేను చస్తే, ‘మీ అయుష్షు ఎనభై ఏళ్ళు‘ అని, నా చెయ్యి చూసి జాతకం చెప్పిన జాతకబ్రహ్మ పరమేశ్వర శాస్త్రిని దెయ్యమై పట్టిపీడిస్తాను.

ఓ రకంగా ఆనందంగా ఉంది. వేగంగా వెళ్ళి, సంతకాలు పెట్టి, నా కుమారుడికోసం మరో రెండులక్షలు సంపాదించగలిగాను.

ముప్ఫై రెండు సెకన్లు..

అసలు చావు ఎలా వస్తుంది? నా గదిలో నేను కూర్చున్నాను. ఎవడైనా వచ్చి, చంపే అవకాశంలేదు. అసలు, ఇంతవరకూ నాకు హార్ట్ ఎటాక్ రాలేదు. పాములొచ్చి కాటేసేందుకు, ఇదేమీ పల్లెటూరు కాదు. ఎలా చస్తాను? ఎలా.. ఎలా?

సమయం అయిపోయింది. ఎగిరి గంతేసాను. కాశీ టికెట్లు క్యాన్సిల్ చెయ్యాలి. కాస్త డబ్బు కట్ చేసుకుంటారు, అంతే. నా కుమారుడికి ఆ టికెట్ల గురించి ఏదో ఓ కథ చెప్పాలి.

అన్నింటికంటే ముఖ్యంగా మృత్యుదేవత కనిపిందనీ, మరో రెండుగంటల్లో చస్తాననీ, నా భార్యాపిల్లలకు చెప్పి ఫూల్ అయ్యే స్థితి రాలేదు.

ఆనందంగా నా గది నుండి బయటికొచ్చి "అన్నంపెట్టు" అన్నాను.

"సరే. కాళ్ళు కడుక్కుని రండి" అంది సుమతి.

నేను, బాత్రూంలోనికి వెళుతుంటే, "ఏం మనిషో ఏమో, వేళకు తిండి తినడు, కుటుంబం కోసం కష్టడతాడు, కానీ ఆ తాగుడొకటి, ఈ రోజు ఎక్కువ తాగినట్లున్నాడు, పిచ్చి పిచ్చిగా ప్రవర్తించాడు" గట్టిగా సుమతి గొణుక్కుంటోంది.

నేను బాత్రూంలో మరో అడుగువేసాను.

జర్రున జారడం, నా తల వేగంగా వెళ్ళి బాత్రూంలోని కొళాయికి బలంగా గుద్దుకోవడం మాత్రం గుర్తుంది. అం...తే.

ఇ..క...అంతే (అంతు +ఏ)

●●●

నా ఆత్మ, నా దేహాన్ని వదిలి ‘క్యూ‘లో మృత్యుద్వారాన్ని దాటింది. నాతోపాటూ లేపాక్షి శంకర్ ఆత్మ, మరికొన్ని ఆత్మలు ద్వారం దాటాయి.

వెనక్కి తిరిగి చూసాను. ద్వారం బయట ఎవరున్నారో కనిపించడంలేదు. మా ముందు నడుస్తున్న ఆత్మలు మాత్రం కనిపిస్తున్నాయి. మాకు ఇరువైపులా, ఆయుధాలు ధరించి కొందరు నడుస్తున్నారు. అయితే వారిలో కొందరు నేరేడు పండు రంగుల్లోనూ, మరికొందరు బాదం పాలరంగుల్లోనూ ఉన్నారు.

"ఏంటడీ ఇది? అసలు ఏమిటిదంతా, చచ్చిపోయాక కూడా మాకు ఉనికి ఉందా? మా నమ్మకాల ప్రకారం అలా ఉండేందుకు వీల్లేదు. మా కమ్యూనిస్టు సిద్ధాంతం అందుకు ఒప్పుకోదు" అరుస్తున్నాడొకాయన.

"నేనేం పాపం చేసాను? నన్నిలా పాతికేళ్ళకే చంపేసారు." అరుస్తున్నాడు ఇంకొకాయన. అయితే దూతలు సమాధానం చెప్పలేదు.

మా గుంపులో, ఒక స్వామీజీ (!) కూడా ఉన్నాడు.

"దూతలు ఇలా ఉన్నారేమిటి? మేము ఏ పురాణంలోనూ చదవని విధంగా ఉన్నారే? ఇంతకీ మేము స్వర్గానికి వెళుతున్నామా లేదా?" అడిగాడు స్వామీజీ, దూతలను.

"జనాలందరికీ ఆధ్యాత్మికతను బోధించిన తమరు, నాలుగువేల కోట్ల ఆస్తి కూడబెట్టకుండా ఉండుంటే, కనీసం పాదనమస్కారాల పేరిట జనాలతో డబ్బులు వసూలు చేసే పని చెయ్యకపోయుంటే, ముండకోపనిషత్తులో చెప్పినట్లు సత్యమేవజయితే అనే సూత్రాన్ని పాటించి ఉంటే, కనీసం ఇప్పుడు మాతో మాట్లాడేప్పుడు నీకు నువ్వు గౌరవాన్ని ఆపాదించేసుకుని 'మేము' అనే పదం వాడావే, అది వాడకుండా ఉండుంటే నిన్ను స్వర్గానికి పంపొచ్చేమోనని ఒక విలిప్తపాటు ఆలోచించేవాళ్ళం" దూత కంఠం ఖంగుమంది.

"అసలు, మమ్మల్ని శిక్షించడానికి మీరెవరు? పీడిత తాడిత బాధాసర్పద్రష్టులు తరపున పోరాటం సాగించిన మమ్మల్ని నరకానికి ఎందుకు తీసుకెళుతున్నారు? అసలు ఈ స్వర్గనరకాలనేవి పెట్టుబడిదారి విధానానికి చిహ్నాలు" అరిచాడు కమ్యూనిస్టు.

మరోదూత, చిరునవ్వు నవ్వి, "తమరికి ఇరవైఏళ్ళ వయసున్నప్పుడు, తమరి పార్టీలో తిరిగే లక్ష్మి అనే అమ్మాయికి కడుపు చేసి వదిలేసారు, తమరు. తమరి కొడుకుని ఆస్ట్రేలియా పంపించి, డాలర్లు సంపాదించే ప్రయత్నాలకు శ్రీకారం చుట్టారు. తమ్ముడి ఆస్తి లాక్కున్నారు, సిద్ధాంతాలతో సంబంధంలేకుండా, అధికారం కోసం ఏ పార్టీతో పడితే ఆ పార్టీతో పొత్తుపెట్టుకున్నారు, భూమికోసం భుక్తికోసం పోరాడండి అంటూ జనాల్ని రెచ్చగొట్టే తమరికి అరవై ఎకరాల పొలం ఉంది, తమరి రెండో సుపుత్రుడు తాగి కారు డ్రైవ్ చేసి ఓ వృద్ధుడిని ఢీ కొట్టి చంపేస్తే పోలీసులకు డబ్బులిచ్చి కేసులేకుండా చూసుకున్నారు. తమరి చరిత్ర ఆసాంతం చదివే ఓపిక నాకు లేదు. చిత్రగుప్తులవారు, చిట్టా విప్పుతారు. అప్పుడు వాదించండి" అన్నాడు.

ఆ కమ్యూనిస్టు మొహం మాడిపోయింది.

"మానవుడు శక్తివంతమైన టెలిస్కోపులు కనిపెట్టాడు. మరి, మీ యమలోకం కనిపించలేదేం? భూమి, సూర్యుడు, చంద్రుడు ఇవన్నీ ఆస్ట్రనామికల్ బాడీస్. అంతే. నా ఉద్దేశ్యం ప్రకారం, నేను చావలేదు. బహుశా ఇదంతా కల అయ్యుంటుంది. కలలో సైతం సైన్సునూ, కార్యకారణ సిద్ధాంతాన్నీ, హేతువాదాన్నీ నేను విస్మరించను మైడియర్ దూతలూ!" ఇంగ్లీష్‌లో అన్నాడు ఓ హేతువాది. ఇంకో దూత ఫక్కున నవ్వి,

"చనిపోయినవాళ్ళెవరూ తాము చచ్చామని అంత సులభంగా నమ్మరు. ఎందుకంటే ఏ ప్రాణికైనా చావంటే భయం. అది ఊహాలోకానికి కూడా రానివ్వడు. దేవుని ముందు దీపం వెలిగించడంలో అర్థం లేదు, నూనె దండగ అని వాదించే నువ్వు తాగుడు కోసం ఎంత ఖర్చుచేస్తావో జనాలకు తెలీదు" అన్నాడు.

ఇవన్నీ వింటూ నేనూ, లేపాక్షి శంకర్ గజగజ వణికిపోయాం(!!)

మరో ఐదు నిమిషాలు గడిచాక, వై జంక్షన్‌లాంటిది వచ్చింది.

"ఇక్కడ స్వర్గానికి, నరకానికి వెళ్ళేదారులు విడిపోతాయి. కుడివైపు నరకపు దారి, ఎడమవైపు స్వర్గపు దారి. లేపాక్షి శంకర్, దివ్య, జువ్విచెట్టు, గేద, ఊరపంది ఆత్మలు మాతోపాటూ రావాలి. మేము అమరావతీ నగరవాసులం, మహేంద్రుని దూతలం" చెబుతూ బాదం పాలరంగులో ఉన్న దేవదూత ఎడమ వైపు వెళ్ళాడు. మిగతా దేవదూతలూ, అతడు చెప్పిన ఆత్మలూ అతణ్ణి అనుసరించాయి.

"పుణ్యాత్ములారా! మీ ఐదుగురికీ సుస్వాగతం. అగరు, కర్పూరం, మంచి గంధం, చందనం సువాసనల మధ్యలో, ఇక్కడినుండి అమరావతి ప్రధాన ద్వారం వరకూ దేవకన్యలు రంభ, ఊర్వశి, మేనక తిలోత్తమ, చిత్రసేన, పరవతి, నీలకుంతల, ప్రమ్లోచా, సుభాగ, శశిరేఖ, ఘృతాచి, ముంజికస్థల, భాద్రాంగి, విపులాననా, మిశ్రకేశి, చిత్రమధ్య తమనృత్యాలతో, పాటలతో మిమ్మల్ని అలరిస్తారు" చెప్పాడు దేవదూత.

లేపాక్షి శంకర్, నా వంక జాలిగా చూసాడు.

నేను, అతని ఆత్మ (!) వంక ఈర్ష్యతో చూసాను.

మరుక్షణంలో వాళ్ళందరూ వెళ్ళిపోయారు.

"నడవండిరా పాపాత్ములారా, దుర్మార్గులారా!" నేరేడు పళ్ళ రంగులో ఉన్న యమదూతలు మమ్మల్ని ముళ్ళకొరడాలతో కొట్టసాగారు. అకస్మాత్తుగా, వాళ్ళ చేతుల్లోనికి కొరడాలు ఎలా వచ్చాయో అర్థం కాలేదు. దారిలో బ్రహ్మజెముడు, నాగజెముడు ముళ్ళు. అందరం హాహాకారాలు చేసాం. కోట్లాడి కోడిగుడ్ల డొల్లలను, సంవత్సరాల తరబడి మురగబెట్టి ఆ వాసనను వదిలితే ఎలా ఉంటుందో అంతటి దుర్గంధం.

"అయ్యా! బా..బూ! నాదో సందేహం అడగనా?" నరకయాతనను అనుభవిస్తూ అడిగాను.

"ఏంటీ?" తాపీగా అడిగాడు, నన్ను కొరడాతో బాదుతున్న యమదూత.

"జువ్వి చెట్టు, గేదె, ఊరపంది ఆత్మలు స్వర్గానికి వెళ్ళడమేమిటి?"

"ఆకులు, కొమ్మలు, కాండము, వ్రేళ్ళు, ఇలా అన్నింటినీ పరులకోసం త్యాగం చేసింది ఆ జువ్వి చెట్టు. తన క్షీరాన్ని నిస్వార్థంగా ఇచ్చింది గేదె. తనకు లభించిన ఆహారంలో కొంత భాగం, మిగతా పందులకు పంచిపెట్టేది, ఆ పంది, ఆ జువ్విచెట్టు అమెజాన్ అడవిలోనిది, గేదె స్వీడెన్‌ది, పంది ఇటలీది" చెప్పి, కొరడాతో నాకు గట్టిగా ఓ దెబ్బను ప్రసాదించాడు.

నేను గిలగిలా తన్నుకుంటూ, "మరి ఆ దివ్య, ది..వ్య, వ్యభిచారి కదా! స్వర్గానికి ఎందుకు వెళ్ళింది?" అడిగాను.

"ఓహ్! ఆ స్త్రీ ఆత్మనా? నీ చావుకు సరిగ్గా పదిలిప్తల ముందు విద్యుద్ఘాతంతో చనిపోయింది. హుమ్! ఆమెను బలవంతంగా వ్యభిచారంలోనికి దింపారు. చంపుతామని బెదిరించి, ఆమెను వేశ్యగా మార్చారు, మీ హైదరాబాద్‌లోని కొందరు నీచులు. ఐతే, ఆమె నిరంతరం భగవంతుని ధ్యానిస్తూనే ఉండేది. ఆమెకు వచ్చే ప్రతీపైసా శారదాంబా అనాధాశ్రమానికి పంపించేది. తప్పించుకోవాలని చాలాసార్లు ప్రయత్నించి విఫలమయ్యింది. అంతటి సమస్యలో చిక్కినా, ఆత్మహత్య చేస్కోవాలని ఏనాడూ ప్రయత్నించలేదు. ఏదో ఒకరోజు బయటపడకపోతానా అనే ఆశావాదంతో ఉండేది. స్వర్గానికి వెళ్ళడానికి, ఇంతకన్నా ఏం కావాలి?" చెప్పాడు యమదూత.

హాహాకారాలతో ఆ ప్రాంతమంతా దద్దరిల్లుతోంది.

"సంయమని సరిహద్దుల్లోనికి వచ్చాం. అదిగో వైతరణి" అన్నాడు ఓ యుమదూత.

వైతరణిలో రక్తం, చీము ప్రవహిస్తున్నాయి. ఆ ప్రవాహంలో ఏవో విచిత్ర జంతువులు భీకరంగా అరుస్తున్నాయి. పది అడుగులున్న పాములు, ఈదుతూ, మమ్మల్ని కోరలు చాచి ఆహ్వానిస్తున్నాయి.

"ఆ లేపాక్షి శంకర్, సెక్రటేరియట్‌లో నా సహోద్యోగి, నన్ను మించిన లంచావతారం. ఎన్నో వ్యసనాలున్నాయి. అయినా అతడు ఎందుకు స్వర్గానికి వెళ్ళాడు? నేనెందుకు నరకానికి వచ్చాను?" అడిగాను, వైతరణిని భయం భయంగా చూస్తూ.

"మృత్యుదేవత, మీ ఇద్దరినీ కలిసి, మీరు చావబోతున్నారని చెప్పాక, లేపాక్షి శంకర్ ఏం చేసాడో తెలుసా?" అడిగాడు యమదూత.

"తె..తెలీదు"

"ఇటు చూడు, తెలుస్తుంది" అంటూ తన అరచేతిని చూపాడు.

అరచేతిలో దృశ్యం కనిపిస్తోంది.

●●●

ఆ నదిలో లేపాక్షి శంకర్ వణుకుతూ, బార్ ముందు పార్క్ చేసున్న తన కారు ఎక్కి, వెంటనే తన లాయర్ స్నేహితుడికి ఫోన్ చేసాడు.

"రేయ్! నేను వీలునామా రాయాలనుకుంటున్నాను. వెంటనే నీ ఇంటికి వస్తున్నాను."

"ఇంత రాత్రిపూటా?" లాయర్ ఆశ్చర్యపోయాడు.

"అవును. వెంటనే రాయాలి. దయచేసి ఎక్కువ ప్రశ్నలు వెయ్యకు. సహాయం చెయ్యి"

" సరే. కానీ అటెస్టేటర్ తో పాటు కనీసం ఇద్దరు అట్టెస్టోలు కావాలి."

"అంటే?"

"అటెస్టేటర్ అంటే వీలునామా రాసే వ్యక్తి. అంటే నువ్వే. అటెస్టో అంటే సాక్షి సంతకం చేసే వ్యక్తి. సాక్షులు ఇద్దరు కావాలి" చెప్పాడు లాయర్.

ఆస్తిపంపకాల కోసం, ప్రపంచ వ్యాప్తంగా రకరకాల చట్టాలున్నాయి. వాటికి ఒకొక్క పేరూ ఉంది. అయితే, ఆంగ్లంలో "will" అనే పదాన్ని వీలునామా కోసం వాడతారు. షేక్స్పియర్ వ్రాసిన జూలియస్ సీజర్ నాటకంలో will అనే పదాన్ని వాడసాగారు. బ్రిటిష్‌వారు మనదేశాన్ని పాలించారు కాబట్టి, మనమూ న్యాయశాస్త్రంలో Penal code లో will అనే పదాన్ని వాడుతున్నాం.

"సరే" అనేసి లేపాక్షి శంకర్, కారులో తన స్నేహితుడి దగ్గరకు వెళ్ళి, "వీలునామా రాయబోతున్నాను. సాక్షి సంతకాలు పెట్టేందుకు నువ్వూ నీ భార్యా రావాలి" చెప్పాడు.

అతని స్నేహితుడు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ, "నీ భార్యా పిల్లలతో గొడవా?" అడిగాడు.

"లేదు. నాకే, వెంటనే వీలునామా రాయాలనే బుద్ధిపుట్టింది. దయచేసి ప్రశ్నలు వెయ్యకు"

"సరే! రేపు వస్తాం"

"కాదు. ఇప్పుడే రావాలి"

"ఇప్పుడా! ఇంతరాత్రా!"

"అవును. ప్లీజ్" లేపాక్షి శంకర్ గొంతులో అర్థింపు.

"అరే, ఏమైందిరా?"

"ప్లీజ్‌రా! ప్రశ్నలు వద్దు"

లేపాక్షి శంకర్, ఆ స్నేహితుడికి ఎన్నో సహాయాలు చేసాడు. అయితే, శంకర్ అవన్నీ గుర్తుచెయ్యదల్చుకోలేదు.

"సరే పదా!"

పదినిమిషాలలో లాయర్ ఇంట్లో ఉన్నారు.

లేపాక్షి శంకర్ కంగారు, భయం, వణుకుడు చూసి లాయర్ ఆశ్చర్యపోయాడు. ఐతే ఏమీ అడగలేదు.

"ఇంటర్ నెట్ కావాలి, కంప్యూటర్ ఆన్ చెయ్యి." చెప్పాడు లేపాక్షి శంకర్, లాయర్‌తో.

ఆ తర్వాత, తన ఈ మెయిల్ లోనికి లాగిన్ అయ్యి, డ్రాఫ్టు ఫోల్డర్‌లో ఉన్న ఒక ఫైల్ తెరిచి, దాన్ని ప్రింట్ తీసాడు.

"జి.నాగరాజు, 7,000, 2-2-85/ఏ, మలక్ పేట్, హైదరాబాద్

ఎల్.రాములు, 10,000, ఫ్లాట్ నెంబర్ 208, భరత్ అపార్ట్‌మెంట్స్, సిక్ విలేజ్, సికిందరాబాద్.." పేర్లు, డబ్బు, చిరునామాలు ఉన్నాయి. దాదాపు ఆరువందల పేర్లున్నాయి.

"వీళ్ళందరూ ఎవరు?" అడిగాడు లాయర్.

"నేను వీళ్ళందరి దగ్గరా లంచాలు తీసుకున్నాను. గత రెండేళ్ళుగా నేను తీసుకున్న లంచాల లిస్ట్ ఇది. అంతకు ముందు లిస్ట్ లేదు. నా మరణానంతరం, వీళ్ళందరికీ నా ఆస్తిలో నుండి, వారి వారి డబ్బులు వారికి ఇవ్వాలి" చెప్పాడు లేపాక్షి శంకర్.

వింటున్న వాళ్ళు, ఉలిక్కిపడ్డారు.

"స్టేట్ బ్యాంక్ ఆఫ్ ఇండియాలో ఆరు, బ్యాంక్ ఆఫ్ బరోడాలో నాలుగు, ఆంధ్రాబ్యాంక్‌లో రెండున్నరా, కెనరాబ్యాంకులో మూడు మొత్తం పదిహేనున్నర లక్షల ఫిక్స్‌డ్ డిపాజిట్లున్నాయి, ఇంట్లో, బియ్యం బస్తాలలో ఆరుకిలోల బంగారం, ఇరవై కిలోల వెండి ఉంది, ఇదంతా వాడేసి, నేను లంచాలు తీసుకున్న వాళ్ళకు ఇవ్వాలి.

నా జీతంతో, నేను కొనిపెట్టిన వెయ్యి గజాల స్థలం, నా ఇద్దరు కొడుకులకూ చెందుతుంది. అయితే రెండు షరతులు. ఒకటి, నా కుమారులిద్దరూ చెరో యాభై చెట్లు పెంచాలి. రెండు, వాళ్ళిద్దరూ కులాంతర లేదా మతాంతర వివాహాలు చేసుకోవాలి. అప్పుడే ఆ స్థలం వాళ్ళకు చెందుతుంది. ఇప్పుడున్న నా ఇల్లు, నా భార్యకు చెందాలి. ఆమె మరణానంతరం మదర్ థెరిసా స్థాపించిన 'నిర్మల్ హృదయ్' సంస్థకు చెందుతుంది. ఇదే, నా వీలునామా. ఎలాంటి లొసుగులూ చట్టప్రకారం రాకూడదు. వీలునమా డ్రాఫ్ట్ చెయ్యి." చెప్పాడు శంకర్.

"లంచాల డబ్బు అనే పదాలు మాత్రం రాయను. అది నేరం" చెబుతూ లాయర్ వీలునామా రాసాడు. సంతకాలు పూర్తయ్యాయి.

శంకర్, అక్కడినుండి వేగంగా తన ఇంటికి వచ్చాడు.

భార్యనూ, ఇద్దరు సుపుత్రులనూ హాల్లోనికి పిలిచి కూర్చోపెట్టాడు.

"మంచో చెడో చెసి, నేను కుటుంబం కోసం కష్టపడ్డాను. ఎన్నో తప్పులు చేసాను. నా వ్యసనాలతో, నా ప్రవర్తనతో మీకు బాధ కలిగించి ఉంటానని తెలుసు. దయచేసి, నన్ను క్షమించండి."

"ఏంటండీ ఇది? ఏం మాట్లాడుతున్నారు మీరు? ఏమయింది?" అడిగింది భార్య.

"ఏమీ కాలేదు. ఇంకాసేపట్లో అవ్వొచ్చు. అందుకే, నా తప్పులు మన్నించమని వేడుకుంటున్నాను." లేపాక్షి శంకర్ గొంతులో నుండి మాటలు బయటికి రావడంలేదు.

అతని సుపుత్రులు, అతని వంక వింతగా చూడసాగారు.

"చిన్నప్పుడు బళ్ళో నీతిపాఠాలు చదువుకుంటాం. కానీ పాటించం. ప్చ్.." అంటూ వెనక్కి విరుచుకుపడిపోయి, గుండెను పట్టుకుని గిలగిలా తన్నుకోసాగాడు.

అపోలో ఆసుపత్రిలో చేర్చారు. ఇంటెన్సివ్ కేర్ యూనిట్‌లో యాతన అనుభవించి, చచ్చిపోయాడు.

●●●

"మృత్యువు ఇంకొన్ని నిమిషాలలో రాబోతుందని తెలిస్తే, నువ్వెలా ప్రవర్తిస్తావో దానిపై కూడా, నీ స్వర్గ నరకాల ప్రస్థానం ఆధారపడి ఉంటుంది. ప్రతి పుట్టినరోజున, మృత్యుదేవత ఇద్దరికి ఇలాంటి అవకాశం ఇస్తుంటుంది. కానీ, ఎవ్వరూ సద్వినియోగం చేసుకోరు.

వేరేవాళ్ళ సంగతి ఎందుకు, నీ సంగతే తీసుకో, వ్యభిచారి దగ్గరికెళ్ళావ్. నీ కుటుంబం కోసం మరింత డబ్బు కూడబెట్టాలని లంచాలు తీసుకున్నావ్. జీవితంలో నువ్వు చేసిన తప్పులకు పశ్చాత్తాప పడకుండా, ఉచితంగా స్వర్గాన్ని పొందాలని కాశీకి టికెట్ బుక్ చేసి, నీ అస్తికలను గంగానదిలో కలిపేయించే పథకమూ వేసావ్. పోలీసుకు అబద్దం చెప్పావ్. మృత్యుద్వారం దగ్గరికొస్తుంటే, ఒక్కటంటే ఒక్క మంచిపని కూడా చెయ్యలేదు. " అన్నాడు యమదూత.

నేను బాధతో కృంగిపోయాను.

"జీవించేటప్పుడు, మృత్యుద్వారం మరో రెండు గంటల దూరంలో ఉందని భావించి మంచి చేస్తే స్వర్గం వైపు, అనైతికంగా ఉంటే నరకం వైపు వెళతారని ఆలోచించి ప్రవర్తిస్తే చాలు. ప్రపంచం మరోలా ఉంటుంది. స్వర్గం, నరకం ఉన్నాయా లేవా అనే

తర్కవితర్కాలూ, మీమాంస భూలోకంలో అనవసరం. అలా ఆలోచించి జీవించమని చెబుతున్నాను. అంతే! పద, వైతరణిలో దిగు" చెప్పాడు యమదూత.

నేను పశ్చాత్తాపంతో వైతరణిలో అడుగుపెట్టాను.

●●●

Click here to share your comments on this story